

Ekklesia Amsterdam

zondag 3 maart 2019

Dat ik wilde (wat ik wilde)

“Existentiële keuzes en het ‘voltooide leven’”

De kaarsen aangestoken

Kom Geest van God ik zal er zijn (nieuw)

Drempelgebed

Verberg uw aangezicht niet voor mij,
Uw woorden, verzwijg ze mij niet
Een vreemdeling ben ik op aarde.
Keer U niet af, ontferm U
Laat je vinden, liefde.
Wees genadig, kom bevrijden

Kom Geest van God ik zal er zijn (map nieuw)

Woord van welkom

Kinderkring

Jou gezocht bij dag (Verzameld Liedboek 198)

Uit: Augustinus, Confessiones / Belijdenissen, Boek VIII

(vertaling: Wim Sleddens) Budel: Damon 2009

Ik bleef in een kringetje ronddraaien en mijn energie ging op aan futiliteiten [...] ik was gebonden, niet met kettingen van ijzer maar met het ijzer van mijn eigen wil. [...] er was een nieuwe wil in mij gegroeid [...]. Maar deze wil was nog niet sterk genoeg om de oude, die zijn kracht had ontwikkeld door mijn gewoonte, te overwinnen. Zo waren er in mij twee willen, de oude wil en een nieuwe [...]. Ze waren met elkaar in strijd en deze tweespalt verdeelde mijn ziel.

[Mijn toestand] leek op de pogingen om wakker te worden van iemand die zich dan toch weer aan de slaap overgeeft en weer wegzakt. Geen mens wil altijd blijven doorslapen. Gezond verstand zegt ook dat het beter is wakker te zijn en dat vindt ook iedereen. En toch wacht zo goed als iedereen nog even om de slaap echt van zich af te schudden, want er huist een zware loomheid in je ledematen. Je vindt het niet goed van jezelf en toch geniet je er graag van, nog even, ook al is het tijd om op te staan. Hoe u mij losgemaakt hebt uit de band [...] waarin ik heel vast zat [...] ga ik nu vertellen [...]. U haalde mij achter mijn rug vandaan, waar ik was gaan staan om mezelf niet te hoeven zien, en zette me voor mijn ogen neer [...] Ik zag het en ik schrok ervan, maar ik kon geen kant uit om aan mijzelf te ontkomen. En als ik probeerde niet naar mezelf te kijken, dan [...] zette u mij weer voor mijzelf neer om me op te dringen aan mijn ogen. [...] Ik stelde het al maar uit [...]. Zo knaagde het aan me van binnen en ik schaamde me verschrikkelijk [...]. Toen, midden in die grote ruzie met mijn ziel, waar ik met alle kracht aan begonnen was in de kamer van mijn hart, in het huis van mijn binnenste – mijn verwarring stond op mijn gezicht te lezen – ging ik naar [mijn vriend] Alypius toe en schreeuwde: ‘Wat is er toch met [me] aan de hand?’ [...] Mijn verwarring sleurde me [vervolgens weer] bij hem vandaan, terwijl hij me verbijsterd aankeek zonder een woord uit te brengen. Want mijn stem klonk niet zoals anders en beter nog dan woorden, vertelden mijn gezicht, mijn wangen en ogen, mijn kleur en de klank van mijn stem wat er met me aan de hand was. [...] Het gekrakeel in mijn innerlijk dreef me [naar de tuin], want daar zou niemand zich bemoeien met die heftige ruzie die ik met mezelf was begonnen en kon ze gewoon uitrazen. [...] Ik ging dus de tuin in, op de voet gevolgd door Alypius. Want [...] had hij mij in die situatie wel alleen kunnen laten? [...]

Ga ik slapen dan denk ik: wanneer wordt het dag (VL 376)

Uit: Augustinus, Confessiones / Belijdenissen, Boek VIII (vervolg)

Mijn lichaam gehoorzaamde veel gemakkelijker aan het minste teken van het willen van mijn ziel [...], dan dat mijn ziel gehoorzaamde aan zichzelf, namelijk haar werkelijke wil te realiseren, eenvoudig door te willen. Waar komt dit merkwaardige verschijnsel vandaan? En waarom is dit zo? De geest geeft het lichaam een bevel en krijgt meteen gehoor. Dan geeft de geest zichzelf een opdracht en er komt verzet. De geest geeft opdracht een hand te bewegen en dat gaat zo gemakkelijk dat opdracht en uitvoering nauwelijks van elkaar te onderscheiden zijn. [...] Dan draagt de geest de geest op iets te willen, een opdracht die hij niet zou geven als hij het niet wilde, en toch doet hij het niet. [...] De opdracht die de wil geeft is wil te zijn, niets anders maar zichzelf. Maar zijn opdracht is niet uit één stuk. En daarom is hij ook niet wat hij opdraagt. Als de wil uit een stuk was, hoefde hij niet eens een opdracht te geven om wil te zijn, want dan was hij het al. [...] Er zijn dus twee willen, en geen van beide is volledig. Wat de ene heeft, komt de andere tekort. [...]

Toen ik erover nadacht eindelijk [te doen wat] ik me al zolang geleden voorgenomen had, toen was ik het die wilde en was ik het ook die niet wilde. Ik, ikzelf.

Ik, die niet helemaal wilde, en ik die niet helemaal niet wilde. En zo vocht ik met mezelf en dreef ik mezelf uiteen. [...] In mijn innerlijk zei ik tegen mezelf: 'Vooruit, nu! Nu moet het gebeuren!' En met deze woorden was ik op weg naar een besluit. Ik was er zo goed als bijna en toch deed ik het niet. [...] Even op adem komen en het opnieuw proberen. Ik was weer iets dichterbij en nog iets, en, ja, nu zou ik het grijpen, nu had ik het! En nee, ik had het nog niet! Ik kon het niet pakken, ik kreeg het niet in handen. [...] Alypius bleef bij me en wachtte stilzwijgend af waar deze ongewone gespannenheid op uit zou lopen.

Die om mij smeekt (VL 218)

Toespraak

Paul van Tongeren

Psalm 90 Gij zijt voor ons van geslacht op geslacht (VL 88)

Intermezzo

mededelingen en collecte

Dienst van de tafel

Hier begint de dienst van de tafel,
viering van eucharistie,
ritueel van solidariteit:
laat ons bidden:

Gedenk uw mensheid
in dit eindeloos heelal op zoek naar U.
Gedenk ons hier bijeen
laat ons niet vallen.
Gedenk uw trouw
aan Abraham gezworen.
Gedenk uw kind uit Nazaret,
de schoot die hem gedragen heeft,
uw grote liefde.
Gedenk de kinderen uit ons geboren.
Roep over hen uw Naam. Verberg U niet.
Trek niet uw handen af van deze aarde.

Zoudt Gij ooit mij beschamen (VL 674)

Moge het delen van dit brood (Löwenthal)

Brood en wijn

Er is naast wijn ook een witte beker met druivensap bij de uitdelers links van het koor

Op mijn levenslange reizen (VL 766)

Voorbeden

Onze Vader (VL 246)

Zegen

Delf mijn gezicht op (VL 744)